

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123724128/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Inde i Kjøbenhavn kom Jørgen i en Latinskole. Student skulde han være, enten der saa var Raad dertil eller ej.

De mange Drengene var ham straks imod. Han stod i Frikvarterene op ad Plankeværket og kunde ikke finde Rede i al den Stormen rundt om hinanden og ingen Ting høre for alle disse skingrende Drengestemmer. Kom saa et Par af de større hen til ham og trak ham lidt i Øret eller spurgte, hvad han hed, og kneb ham, fordi han vovede at have sort Haar, naar han hed With, prøvede Jørgen paa at le og trak Overlæben i Vejret til et underligt Smil, som viste hans Fortænder. Saa kaldte de ham Tanddoktoren, og det Navn beholdt han længe.

Oppe i Klassen sad han og turde ikke røre sig det ringeste, men fulgte Læreren med Øjnene. Han var flink, sagde de. Lektierne kunde han altid, men blev han spurgt i noget, de havde haft for fjorten Dage siden, blev Jørgen rød og stammede og vidste intet; eller fandt en Lærer paa at henvende sig til *ham* som den eneste opmærksomme, skete det undertiden, at han, der sad og stirrede paa Læreren, var lige saa langt borte fra at høre efter, som Fuksen, der sad og trillede Papirskugler med sin Sidemand. Jørgens Tanker gik saa vide. De var ikke ved Lektierne, dem lærte han udenad, blot for ikke at faa Skænd i Timen og blive bemærket; kunde han dem, gik alt saa stille af, at han kunde dykke ned igen i den sky Stilhed, han altid søgte at skjule sig bag.

Naar han gik fra Skole, stod han og saa efter Drengene, saa dem komme ud af Porten i samlet Strøm og spredes til alle Kanter og blive borte mellem de mange Mennesker og under Gadernes Larm. Saa kom denne Larm ham som Stilhed imod Skolens. Han havde hurtigt vænnet sig til Gadetummelen, der stadig lød om ham. Den havde slugt ham og skyllede ham frem og tilbage; han havde en Fornemmelse, som bar den ham. Men det var ikke den Larm, han havde staaet og længtes imod ude paa

Hospitalsmarken, naar Toget dundrede forbi ham som en vild Bøffel-flok paa Flugt over Steppen. Det var en Larm, som maatte knuse og mase som et tungt slidende Mølleværk og trække alt ind under sig. saa man mærkede. man var med og maatte dreje sig. Den Larm gik han endnu og længtes imod, den og saa de store stille Stepper.

Naar Jørgen ikke havde Tankerne hos sig, mens han læste eller sad paa Skolen, var det, fordi de søgte Fælleden idelig og altid. Der ude havde han fundet sin Hospitalsmark igen, der ude legede han Steppelegene om og atter om uden at kedes. Og han havde faaet en Kammerat, som han havde lært dem; men bedst legede han dem alligevel ene.

Denne Kammerat hed Aage Schmidt og var Søn af en Skolelærer fra Havdrup, der havde arvet og var flyttet til Byen og levede af Arven. En af de første Dage Jørgen var i Skole, var Aage kommet hen til ham og havde spurgt, om han ikke havde en Kniv? Jo. Om han maatte laane den? Ja. For Religionslæreren havde taget hans. Saa havde Aage faaet den og var gaaet. Men lidt efter var han kommet tilbage og havde sagt, at nu havde Bestyreren selv taget Jørgens. Siden den Dag begyndte de at holde sammen. Egentlig var det Aage, der søgte Jørgen; Jørgen gled ind i Kammeratskabet som i en Vane, han til sidst ikke gad bryde. Bad Aage ham hjem, saa gik han, og bad en Gang imellem Aage hjem til sig.

Aages Moder var en underlig en, fandt Jørgen. Første Gang han havde været der ovre, havde hun taget begge hans Hænder og holdt dem saa længe i sine og set ham ind i Øjnene og saa sagt: Gud velsigne dig, kære, kære Jørgen! du vil være min Aage en god Ven, kan jeg se paa dig; Vorherre mærker altid sine. Jørgen var bleven rød i Hovedet og havde ikke forstaaet hende. Men saa havde hun i det samme set, at Aage ikke havde Tørklæde om Halsen, og havde givet sig til at skænde paa ham.